

[Justitsministeren.]

her i Landet tilhørende Formuegenstande beslaglægges i Medfør af Lov Nr. 14 af 18. Januar 1941 § 5.

Der er herefter foretaget, hvad det efter gældende dansk Lovgivning er muligt at foretage mod Kauffmann, saa længe han opholder sig uden for den danske Stats Omraade. Dette er de ærede Forespørgere tilsyneladende enige i, idet den nu efter godt et Aars Forløb fremsatte Forespørgsel gaar ud paa, hvorfor jeg ikke ved Forelæggelse af et Forslag til Lov om Tilføjelse til Retsplejelovens § 847, 2det Stykke, har tilvejebragt fornøden Hjemmel til Gennemførelse af den indledede strafferetlige Undersøgelse.

Jeg skal først i Almindelighed og uden særlig Henblik paa Sagen mod Kauffmann gøre Rede for Retsplejelovens Regler for saadanne Forhold og de Grunde, der ligger bag ved disse Regler. Retsplejelovens § 847 fastsætter, at hvis Tiltalte udebliver ved Begyndelsen eller i Løbet af Domsforhandlingen og ikke straks kan bringes til Stede, udsættes Sagen. Domsforhandlingen kan dog fremmes i Tiltaltes Fraværelse, saafremt Retten ikke finder hans Nærværelse nødvendig, i følgende Tilfælde:

1) Naar han er undvejet, efter at Anklageskriftet er ham forkyndt.

2) Naar han efter at være mødt ved Sagens Paaraab har forladt Tingstedet uden Rettens Tilladelse.

3) Naar det skønnes:

a) at der ikke vil blive Spørgsmaal om højere Straf end Fængsel i 6 Maaneder og Tiltalte derhos har samtykket i Sagens Fremme, eller

b) at Forhandlingen utvivlsomt vil føre til hans Frifindelse.

Hovedgrunden til denne Bestemmelse er det hævdundne Princip i dansk Ret, at ingen bør dømmes uhørt. Den Mulighed vil saa godt som altid foreligge, at den sigtede, naar han er til Stede, kan give saadanne Oplysninger og føre et saadant Forsvar, at Retten ikke tør anse hans Skyld for bevist. Derfor gør man kun Undtagelse fra Hovedregelen om, at han skal være til Stede under Domsforhandlingen, naar han er undvejet paa et Tidspunkt, hvor Anklagen er rejst, og hvor derfor Undvigelsen kan siges at indeholde en Erkendelse af hans Skyld, eller hvor han søger at sabotere Domsforhandlingen ved at forlade Tingstedet, medens denne foregaar, eller endelig, hvor han selv har samtykket og Forbrydelsen derhos er af mindre grov Beskaffenhed, eller

Domsforhandlingen utvivlsomt vil føre til Frifindelse.

Denne Hovedgrund til Retsplejelovens Bestemmelser, der er af væsentlig principiel Art, støttes yderligere af en anden Grund af mere praktisk Karakter, nemlig den, at man i Virkeligheden intet reelt vilde opnaa ved at fremme Sagen til Dom. En Straffedoms væsentlige Værdi beror paa, at man er i Stand til at eksekverer den, og naar man ikke ved, hvor domfældte er, eller han opholder sig uden for den danske Stats Magtomraade, kan Dømmen ikke eksekveres. Dømmen i sig selv vil blive uden væsentlig Betydning. Det samme kan opnaas ved at udsætte Domsforhandlingen og lade Politiet lede efter sigtede, og hvis han er i Udlandet, søger man ved Hjælp af de gældende Udleveringstraktater at faa ham udleveret, saaledes at Domsforhandling derefter kan foregaa. Der er dog i Retsplejelovent Hjemmel til at anvende de Magtmidler mod ham, som staar til Raadighed, selv om han ikke befinder sig inden for den danske Stats Omraade, idet det ved Retsplejelovens § 794 er fastsat, at Retten, naar Tiltale er rejst, men sigtede har unddraget sig Sagens videre Forfølgning, ved Kendelse kan bestemme, at der skal lægges Beslag paa den Formue, som sigtede maatte besidde eller erhverve her i Riget.

Disse Regler i Retsplejelovent viste sig dog under den nuværende Situation, hvor navnlig Udleveringstraktaterne ikke kunde virke efter deres Hensigt, ikke at være helt tilstrækkelige. Man har derfor ved Loven af 18. Januar 1941 § 5 for et praktisk vigtigt Omraade indført nogle nye Regler om foreløbige Retsmidler mod Personer, mod hvem der er indledet Undersøgelse for Overtrædelse af denne Lows Regler, og som enten opholder sig uden for den danske Stats Omraade eller ikke kan findes. Det er i denne Lov fastsat, at Retten ved Kendelse kan bestemme, at der skal lægges Beslag paa den Formue, som sigtede maatte besidde eller erhverve her i Landet. Dette er en Udvidelse af Regelen i Retsplejelovens § 794, der kun finder Anvendelse, naar Tiltale er rejst, medens det efter Loven af 18. Januar 1941 § 5 er tilstrækkeligt, at Undersøgelse er indledt. Endvidere fastsættes det i Lov af 18. Januar 1941 § 5, Stk. 2, at saafremt sigtede har en Stilling eller en Virksomhed, hvortil offentlig Udnævnelse, Beskikkelse, Autorisation, Bevilling, Næringsbrev el. lign. kræves, kan Retten til denne Stilling eller Virksomhed ved Kendelse bringes til Ophør,